

podstatné

ZNOVUZROZENÍ

David K. Bernard:

**Podstatné
o
znovuzrození**

David K. Bernard: Essentials of the New Birth

c 1987, David K. Bernard

c 1997, David K. Bernard - Czech edition

Obsah

Všeobecná potřeba záchrany	1
Spása je jen z milosti skrze víru v Ježíše	2
Spásná víra	3
Evangelium a znovuzrození	6
Pokání	8
Křest vodou	9
Křest Duchem svatým	13
Studium biblických příkladů	15
Jediný plán spásy	18
Znovuzrození je celek	19
Čtyři aspekty spásy	20
Odmitání	23
Závěr	24

z PŘEDMLUVY

Tato brožurka vznikla z přednášky. Cílem prezentace bylo sumarizovat biblické učení o novozákonní spáse.

Brožurka zachovává původní záměr, dodává však další biblické a historické informace (ty v tomto českém vydání vynecháváme). Doufáme, že brožurka bude mít dvojí úlohu:

- * Bude stručnou pomůckou s odkazy při osobním studiu a svědectvím o předmětu znovuzrození
a
- * bude malým, ale úplným úvodem do apoštolské zkušenosti se spásou pro ty, kteří tuto zkušenost nepřijali.

Text je sestaven tak, aby upřímnému, Bibli věřícímu ukázal důležitost pokání, vodního křtu ve jméno Ježíše Krista a křtu Duchem svatým.

Bible je naší jedinou autoritou pro poučení o spáse, takže nespolehneme na žádnou denominaci, krédo nebo lidskou nauku.

....

PODSTATNÉ O ZNOVUZROZENÍ

"Čiňte pokání a každý z vás ať přijme křest ve jméno Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého." (Skutky 2:38)

Všeobecná potřeba záchrany

Bible důrazně prohlašuje, že všichni lidé jsou hříšníci (1.Královská 8:46; Přísloví 20:9; Izajáš 64:6). Celé lidstvo je pod hříchem a před Bohem se provinilo (Římanům 3: 9,19). "Vždyť ze skutků zákona. nebude před ním nikdo ospravedlněn" (Římanům 3:20). "Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy" (Římanům 3:23).

Proto je všechno lidstvo pod rozsudkem smrti. "Mzdou hříchu je smrt" (Římanům 6:23). "Dokonaný hřích plodí smrt" (Jakub 1:15). Spásu od hříchu a odplaty za něj, smrti - potřebuje každý.

Všeobecně vzato, spása může znamenat určitý druh pomoci ke svobodě, zachování či osvobození. V kontextu Písma znamená spása vysvobození z veškeré moci a vlivu hříchu a má minulé, přítomné a budoucí aspekty.

Spása je jen z milosti skrze víru v Ježíše

Člověk nemůže pro svou záchranu udělat nic. Žádné množství dobrých skutků nebo dodržování zákona jej nemůže spasit. "Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit" (Efezským 2:8-9). Spása je dar od Boha, který si člověk nemůže zasloužit, vydělat si jej a nebo ho být hoden. Dílo smíření Ježíše Krista, Jeho smrt, pohřbení a vzkříšení tento dar spásy zpřístupnilo. Přitom jediný způsob, jak toho dosáhnout, je věřit v Ježíše a v dostatečnost jeho oběti (Římanům 3:24-28; 4:22-25).

Mimo Ježíše Krista není záchrany. Ježíš prohlásil: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne" (Jan 14:6). "Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších" (Jan 8:24).

Svatost Boha vyžaduje, že se odděluje od hříšeného člověka. Oddělení od Boha, které je zdrojem veškerého života, znamená nakonec smrt, a to fyzicky, duchovně a věčně. Takže svatý Boží zákon vyžaduje smrt jako potrestání hříšného člověka. Bůh se však rozhodl, že sám sebe zaváže principem, podle něhož je smrt odplatou za hřích. Bez prolití krve (odevzdání života) nemůže být odpuštění, či zproštění této odplaty, ani obnovení společenství se svatým Bohem (Židům 9:22). Smrt zvířat je nedostatečná na odpuštění hříchů člověka (Židům 10:4), protože člověk znamená mnohem více nežli zvířata, protože byl stvořen k duchovnímu obrazu Božímu (1.Mojžíšova 1:27). Stejně tak, obyčejný člověk nemůže být zástupnou obětí za jiného, protože každý si za své vlastní

hříchy zasluhuje věčnou smrt

Aby vůbec bylo možné poskytnout vhodnou náhradu, Bůh sám se zjevil v těle jako Ježíš Kristus (2. Korintským 5:19; Koloským 2:9; 1. Timoteovi 2:5; 3:16). Kristus je jediný člověk bez hříchu, který vůbec kdy žil. Takže On byl jediný, jenž si nezasloužil zemřít, a jenž mohl být dokonalou náhradou. Jeho smrt se stala usmířením nebo odčiněním - prostředkem, kterým Bůh amnestoval hříchy, aniž by porušil svou svatost a spravedlnost (Římanům 3:23-26). Bůh naše hříchy neodpustil, ale odplatu za tyto hříchy přenesl na nevinného člověka Krista. Tato náhrada dosahuje i nás, když se spoléhající vírou opřeme o Krista a naplníme Jeho evangelium ve svých životech. Zástupná Kristova smrt se stala nutným zadostiučiněním

1. kvůli hříšnosti člověka,
2. kvůli svatosti Boží,
3. kvůli Božímu zákonu, který vyžaduje smrt jako trest za hřích a
4. kvůli Boží touze poskytnout hříšnému člověku cestu spásy.

Spásná víra

V samotné víře není žádná zásluha, a proto pro člověka hledajícího spásu může být víra jedinež prostředkem ke spáse. Účinnost víry je zcela závislá na předmětu víry. Víra

je prostředkem spásy jen tehdy, když věříme Bohu a Jeho Slovu a opíráme se o Krista a Jeho evangelium spoléhající vírou.

Věřit Ježíši, to v sobě zahrnuje věřit Jeho Slovu a pravá víra v Jeho Slovo zahrnuje poslušnost. Víra je více nežli duševní souhlas, rozumové přijetí, nebo slovní vyznání. Víra v sobě zahrnuje též důvěru, spolehnutí se, odevzdání se, věnování i projevení se. Zachraňující víru nemůžeme oddělit od poslušnosti (Skutky 6:7; Římanům 1:5; 2:6-10; 10:16; 16:20; Židům 11:6-8). Poslušnost Božího Slova je pro záchranu absolutně nutná (Matouš 7:21-27; Jan 14:15,23; Římanům 6:17; 15:18; 2. Tesalonickým 1:7-10; Židům 5:9; 1. Petrova 4:17; 1. Janova 2:3-5; 5: 1-3). Víra je živá jen skrze odpověď a skutek (Jakub 2:14-26). Je možné mít počáteční míru víry v Krista a stále nebýt zachráněn, jestliže nedojde k úplnému přijetí, odevzdání se a poslušnosti (Matouš 7:21; Jan 2:23-25; 12:42-43; Skutky 8:12-23; Jakub 2:19).

Abraham byl zachráněn vírou, Bůh však jeho víru ocenil jen proto, že zahrnovala poslušnost (Galatským 15:6; 22:16; 26:5; Židům 11:8). Ve víře Izraelci potřebovali otevřít své dveře svým příbytkům krví tak, aby anděl smrti prošel kolem nich a osvobodil je z egyptského zajetí (Židům 11:28-29). Kdyby Izraelec vyznal víru, ale nepomazal své dveře krví, anděl smrti by byl jeho dům navštívil. Bez ohledu na jeho duševní víru nebo slovní vyznání, musel Izraelec použít ve svém domě krev (2. Mojžišova 12:13). Proto, aby byla jeho víra pravá, a tedy účinná, musel poslouchat.

Spásná víra je souvislý vztah a způsob (cesta) života a ne jen rozumový stav (Římanům 1:16-17; 11:22; 1. Korintským 15:1-2; 1. Timoteovi 4:16). V absolutním smyslu, spása je vlastně budoucností (Skutky 15:11; Římanům 8:24; 13:11; Židům 9:28). Abychom zdědili

věčný život, musíme žít stále vírou, což znamená kráčet v poslušnosti a žít ve svatosti.

Skrze víru činíme pokání z hříchů (Marek 1:15). Skrze víru posloucháme příkaz ke křtu (Marek 16:16; Skutky 2:41; 18:8). Skrze víru přijímáme svatého Ducha (Jan 7:38-39; Skutky 11:15-17; Galatským 3:14; Efezským 1:13). Našemu Pánu Ježíši Kristovi věříme tím, že poslechneme Skutky 2:38.

Uposlechnutí Skutků 2:38 není spásonosným činem. Pokání, vodní křest ve jméno Ježíš a křest svatým Duchem nejsou činy člověka, které si zaslouhují spásu, ale jsou to činy Boha, jenž dovršuje spásu v nás. Buď tedy dovolíme Bohu pracovat v nás (spoléhající vírou a poslušností), a nebo Mu to nedovolíme (nevírou a neposlušností). On je Ten, jenž nás volá a jenž nás k sobě vede, mění naši mysl a směřování (v pokání), smývá naše hříchy (ve vodním křtu), naplňuje nás svým Duchem, zplnomocňuje nás ke svatému životu a ponechává nás ve své milosti. Naše pokusy o dosažení těchto dobrodiní by k cíli nevedly, kdyby zde nebyla Boží milost. Tato dobrodiní nám poskytla smrt, pohřbení a vzkříšení Krista. Naše víra spoléhající na Krista je přináší do našich životů. Nauky o milosrdenství a víře znovuzrození neodstraní, vysvětlují pouze, jak znovuzrození přijmout.

Vyznání Ježíše jako Pána a víra ve vzkříšení vede ke spáse (Římanům 10:6-13). Proto, aby víra byla ryzí a aby vyznání bylo pravdivé, musíme Ježíše skutečně poslouchat jako Pána (5. Mojžíšova 30:10-14; Lukáš 6:46). Účinně voláme k Ježíši, činíme Jej svým Pánem a přenášíme Jeho vzkříšení do svých životů skrze pokání, vodní křest v Jeho jméno a přijetí Jeho Ducha (Skutky 2:4,21; 22:16; 1.Korintským 12:3).

Shrneme-li vše, víra je prostředek, kterým dosahujeme

Boží milosti. Je to prostředek, kterým pracujeme pro Boha, posloucháme Jeho Slovo a dovolujeme Mu vykonat Jeho spásné dílo v nás. Spásná víra je tedy:

1. *přijetí evangelia Ježíše Krista jako jediného prostředku naší spásy,*
2. *poslušnost tohoto evangelia, přisvojení si tohoto evangelia a jeho přenesení do našich životů.*

Evangelium a znovuzrození

Evangelium Ježíše Krista je "dobrou zprávou", že Ježíš zemřel, byl pohřben a vstal pro naši spásu (1. Korintským 15:1-4). Na evangelium odpovídáme jeho přenesením do našich životů - činěním pokání ze svých hříchů (smrt hříchu), křtem ve vodě ponořením se ve jméno Ježíše Krista (pohřbení se s Kristem) a přijetím svatého Ducha (nový život v Kristu) (Skutky 2:1-4,38). Tímto způsobem se ztotožníme s Kristem ve smrti, pohřbení a vzkříšení (Římanům 6:1-7; 7:6; 8:2).

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího" (Jan 3:5). Věříme-li v Pána Ježíše Krista a posloucháme, co je napsáno ve skutcích 2:38, potom prožijeme narození se z vody a z Ducha. Potom jsme "znovu narození" (Jan 3:3,8). Skutečně se v Kristu Ježíši stáváme novým stvořením. Při činění pokání a vodním křtu pohřbíme starý hříšný způsob života, spáchané hříchy a pokutu za hřích - smrt. Když přijmeme svatého Ducha, začneme žít nově, zbožným životem skrze Ducha, jenž v nás přebývá.

V den letnic - v den narození novozákonní církve, kázal poprvé apoštol Petr evangelium zástupu, který se shromáždil, aby viděl nově - Duchem naplněné učedníky, jak hovoří v jazycích a uctívají Boha. Petr kázal o smrti, pohřbení a vzkříšení Pána a Spasitele Ježíše Krista. Posluchači byli obviněni z hříchu a plakali, když slyšeli toto jednoduché a navíc mocné poselství. Ptali se: "Co máme dělat, bratři?" (Skutky 2:37) Chtěli vědět, jak by jim mohlo být odpuštěno odmítnutí a zavraždění Spasitele a jak by Jej mohli přijmout, jak se zachránit.

Tito lidé byli pobožní Židé, kteří přišli do Jeruzaléma, aby zde oslavili svátek letnic. Rozuměli pojetí Písma a znali výrazy jako pokání, odpuštění hříchů a Duch svatý. Mnozí z nich znali starozákonní proroctví týkající se vylití Ducha svatého a slyšeli poselství Jana Křtitele o pokání, o křtu ve vodě na odpuštění hříchů a o přicházejícím křtu svatým Duchem. Tak jim Petr mohl dát přesnou, úplnou a jednoduchou odpověď: "Čiňte pokání a každý z vás ať přijme křest ve jméno Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého" (Skutky 2:38). Tato vyčerpávající odpověď na dotaz o novozákonní konverzi stručně vyjadřuje vlastní odpověď na evangelium.

Stejná odpověď musí být dána všem, kteří se vyptávají na spásu. Existuje jen jeden jiný oddíl v Písmu, který zaznamenává podobnou otázku. "Co mám dělat, abych byl zachráněn?" (Skutky 16:30) Pro nedostatek času a nedostatek biblického poznání mu Pavel a Sílás dali krátkou, jednoduchou, stále však přesnou odpověď. Řekli mu, že cesta ke spáse je odvrácení se od falešných bohů a spolehnutí se ve víře na Ježíše Krista: "Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě" (Skutky 16:31).

Když žalářník vyjádřil touhu zasvětit svůj život

jedinému pravému Pánu, Pavel a Sílás přednesli Boží Slovo plněji. A ihned poté byl žalárník pokřtěn a přijal zkušenost, jež mu způsobila potěšení (Skutky 16: 32-34). Petrovo poselství ve Skutcích 2 a Pavlovo ve Skutcích 16 jsou ve vzájemném souladu.

Pokání

Pokání je obrácení se od hříchů k Bohu (Skutky 26:18-20). Má tři nutné aspekty: rozumovou změnu (změnu náhledů), citovou změnu a změnu vůle (změnu cílů pomocí vůle). To v sobě zahrnuje:

- * *uvědomění si hřichu* (Marek 2:17)
- * *vyznání hříchů Bohu* (Příslaví 28:13; 1.Janova 1:9)
- * *kajicnost neboli zbožnou lítost z hřichu* (Žalm 51:17; 2.Korintským 7: 10)
- * *rozhodnutí opustit hřích* (Příslaví 28:13; Lukáš 3:7-8; Skutky 26:20)

S pokáním přichází ochota učinit podle možnosti odškodnění za minulé hříchy (Matouš 5:23-24; Lukáš 19:8).

Pokání je první odpovědí víry na volání Boží (Marek 1:15). Pro spásu je zcela nutné (Lukáš 13:3,5; Skutky 17:30; 2.Petrova 3:9). Bez pokání je křest neúčinný a bez pokání člověk nemůže přijmout svatého Ducha (Skutky 2:38; 3:19).

V okamžiku pokání člověk začíná Bohu dovolovat, aby působil v jeho životě. Rozhoduje se odvrátit se od hříchu k Bohu a dovoluje Bohu, aby jej obrátil. Jako součást odvrácení se od hříchů jej Bůh uschopňuje vytrhnout se z hříšných zvyků a tužeb. Jako součást obrácení se k Bohu, připravuje mu pokání cestu k osobnímu vztahu s Bohem, připravuje jej pro vodní křest a křest svatým Duchem.

S pokáním přichází vnitřní, duchovní začátek spásy. Pokání samotné však není celou spásou. Vodní křest dovršuje obrácení se od hříchu pohřbením "starého člověka" v nás. Pokání a křest vodou společně - jsou úplným dílem odpuštění hříchů (Skutky 2:38). Můžeme to snad říci tak, že Bůh jedná při našem pokání s přítomnými důsledky hříchu; a s minulými a budoucími důsledky hříchu při vodním křtu. Obě části jsou nutné. Jestliže někdo např. rozlije inkoust na něčí koberec, k úplnému napravení věci jsou zapotřebí dva kroky: lítost a omluva vlastníkovu a odstranění skvrny.

Křest svatým Duchem dovršuje obrácení se k Bohu udělením nové povahy a moci překonat hřích. Jen Duch přináší moc nad hříchem a moc naplnit veškerou spravedlnost (Skutky 1:8; Římanům 8:2-4). Duch přebývající v nás způsobuje, že nový život v Kristu se stává každodenní skutečností (Římanům 8:10,13). Potom svatý Duch přebývá v životě člověka nepřetržitě, a ten musí žít nepřetržitý život pokání.

Křest vodou

Křest vodou je součástí spásy (1.Petrova 3:21). Je vyjádřením víry v Boha poslušností Jeho Slova (Marek 16:16; Skutky 2:41). Biblický způsob křtu je ponoření do

vody. Pouze tento způsob zachovává symboliku Písma - křest jako pohřbení (Matouš 3:16; Skutky 8:36-39;

Římanům 6:4). Víra v Krista a pokání z hříchů jsou nutnými předpoklady platnosti křtu. Křest nedospělých je tedy nepravý (Matouš 3:8; Skutky 2:38; 8:37).

Křest je více nežli symbolický obřad a více než veřejné vyhlášení připojení se k církvi. Etiopský eunuch byl pokřtěn v poušti, aniž by byli přítomni pozorovatelé. Křest byl pro filipského žalárníka tak naléhavý, že jej přijal uprostřed noci, hned co uslyšel poselství evangelia.

Biblický význam křtu ve vodě je následující:

1. *Při vodním křtu Bůh odpouští hříchy* (Skutky 2:38; 22:16). Bůh vymaže záznam hříchu a zruší pokutu za hřích. On smyje hříchy, navždy je pohřbí.
2. *Křest je součástí znovuzrození* (Jan 3:5; Titovi 3:5).
3. *Křest nás ztotožňuje s Ježíšem v Jeho pohřbení* (Římanům 6:4; Koloským 2:12). To znamená, že jsme zemřeli hříchu pokáním a pohřbené jsou naše minulé hříchy, nadvláda hříchu a hříšný způsob života.
4. *Vodní křest je součástí jednoho křtu vodou a Duchem, v něm jsme nejen pohřbeni, ale i vzkříšení s Kristem* (Římanům 6:3-4; Galatským 3:27; Efezským 4:5). Je to osobní ztotožnění se s Ježíšem a část vstupu do Jeho rodiny.
5. *Křest je součástí naší duchovní obřízky* (Koloským 2:11-13). Znovuzrozením vstupujeme do novozákonního vztahu s Bohem.

Bible učí, že křest by měl být vykonán ve jméno Ježíše Krista (Skutky 2:38). To v sobě zahrnuje skutečné

vyslovení jména Ježíš ústy (Skutky 22:16; Jakub 2:7) a překřtění těch, kteří byli pokřtěni nějakým jiným způsobem.

(Skutky 19:1-5). Použití jména Ježíš ve vyslovené formulaci při křtu vyjadřuje víru

* *v osobu Kristovu* (že skutečně existuje),

* *v čin Kristův* (smrt, pohřeb a vzkříšení pro naši spásu),

* *v Kristovu moc a autoritu* (způsobilst zachránit).

Biblické důvody ke křtu ve jméno Ježíš jsou následující:

1. *Apoštolská církev se drží výlučně tohoto vzoru.* Bible zaznamenává pět historických případů křtu v novozákonní církvi, ve kterých je uvedeno jméno nebo přímo formule. V každém případě je to jméno Ježíš (Skutky 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; 22:16). V epištolách jsou rovněž zmínky o formuli s Ježíšovým jménem (Římanům 6:3-4; 1.Korintským 1:13; 6:11; Galatským 3:27; Koloským 2:12). Dokonce Matouš v 28:19 se odvolává na tuto formuli, protože píše o jednom jméně, které představuje výkupný projev Božství a toto jméno je Ježíš (Zacharjáš 14:9; Matouš 1:21; Jan 5:43; 14:26; Zjevení 22:3-4). Navíc, Ježíš je jméno uvedené i v jiných případech "velkého poslání" (Marek 16:17; Lukáš 24:47).
2. *Křest je pohřbení s Ježíšem Kristem a s nikým jiným* (Římanům 6:4).
3. *Křest je osobní ztotožnění se s Ježíšem Kristem a Jeho jméno nás označuje jako Jeho vlastnictví* (Římanům 6:3; Skutky 15:14-17).

4. *Křest je kvůli odpuštění hříchů a Ježíš je jediné jméno s odpuštěním hříchů spojené* (Skutky 2:38; 10:43).
5. *Jméno Ježíš představuje všechnu moc a autoritu Boží* (Matouš 28:18; Jan 14:14; Skutky 4:7,10). Vyslovíme-li Jeho jméno ve víře, Jeho moc a autorita se pro nás stávají dostupnými (Skutky 3:6,16).
6. *Cokoli konáme slovem a nebo skutkem, mělo by být konáno ve jménu Ježíš* (Koloským 3:17). Křest je jak slovo, tak skutek.
7. *Jméno Pána Ježíše Krista je nejvyšší jméno, jež je lidstvu známo a každý se bude tomuto jménu klanět* (Filipským 2:9-11).
8. *Křest je součástí naší spásy a Ježíš je jediné záchraňující jméno* (Skutky 2:21; 4:12; 1.Petrova 3:21).
9. *Křest je veřejným vyznáním víry v Ježíše, které má význam Jeho přijetí jako Spasitele* (Skutky 8:12,37; 19:5) a Ježíš je naším jediným Spalitelem a jediným přístupem k Bohu (Jan 14:6-11).
10. *Křest do Ježíšova jména znamená víru, že v Ježíši je plnost Božství* (Koloským 2:9).
11. *Křest do Ježíšova jména prokazuje úctu a poslušnost Božímu Slovu, poslušnost přesahující lidskou tradici.*
12. *Moderní trinitářskou (trojiční) nauku Písmo neučí, takže pro trojiční formuli není žádné teologické oprávnění.*

Stručně - formule křtu vodou obsahující Ježíšovo jméno má podporu biblické exegeze, systematické teologie a církevní historie.

V případě, že někdo přijme svatého Ducha před křtem vodou, má nový duchovní život; přesto je mu přikázáno, aby byl pokřtěn v Ježíšově jménu (Skutky 10:48) a my musíme vždycky poslouchat Boží příkazy, abychom s Ním zůstali ve správném vztahu.

Křest Duchem svatým

Křest Duchem svatým, křest s Duchem svatým, křest v Duchu svatém nebo křest Ducha svatého - je součástí novozákonní spásy a není to jen volitelná zkušenost po obrácení (Jan 3:5; Římanům 8:1-16; Efezským 1:13-14; Titovi 3:5). "Byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem" (1.Korintským 12:13). "Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho" (Římanům 8:9). Tyto výroky popisují, jak je věřící ponořen do Božího Ducha a naplněn Božím Duchem. Ve Skutcích tuto zkušenost vyjadřují slova - "pokřtěný, naplněný, přijatý, spadlý na, vylitý na a přišlý na" (Skutky 1:4-5; 2:4; 10:44-47; 11:15-17). Křest Duchem je zaslíben všem, kteří Ježíšovi věří a poslouchají Jeho Slovo (Jan 7:38-39; Skutky 5:32; 11:15-17; 19:2; Galatským 3:14; Efezským).

Bible zaznamenává pět historických případů přijetí Ducha svatého v novozákonní církvi. V těchto případech Jej přijali Židé, Samařané, pohané, apoštol Pavel a Janovi učedníci v Efezu. Tento záznam ustanovuje, že křest Duchem je skutečně pro každého (Lukáš 11:13; Skutky 2:39) a že je spojen se znamením jazyků

(Marek 16:17). Mluvit v jazycích znamená mluvit nadpřirozeně tak, jak Duch dává promlouvat, a to v jazyce, kterému se mluvící nikdy neučil (Skutky 2:1-11).

Tři případy popisují zjevným způsobem mluvení v jazycích jako počáteční znamení přijetí Ducha. Příchod Ducha v den letnic provázal zvuk větru a plameny ohně podobné jazykům signalizovaly dostupnost každé osobě. Mluvení v jazycích "jak jim Duch dal promlouvat" bylo počátečním znamením každého naplnění Duchem (Skutky 2:1-4). Mluvení v jazycích bylo to, co přesvědčilo skeptické, překvapené Židy, že pohané právě přijali svatého Ducha. Samotné jazyky to, jakožto letniční zkušenost, dostatečně prokázaly (Skutky 10:44-47; 11:15-17). Oni věděli, že přijali "dar Ducha svatého. Vždyť je slyšeli mluvit jazyky" (Skutky 10:45-46). Učedníci z Efezu také mluvili v jazycích, což bylo prvním znamením přijatého Ducha (Skutky 19:6).

V dalších dvou případech jsou jazyky implicitně (skrytě) přítomny. Blíže nepopsané zázračné znamení označovalo moment, v němž Samařané přijali Ducha. Předcházející nepřítomnost tohoto znamení znamenala, že Ducha ještě nemají, třebaže radost, víru a křest měli. Toto znamení bylo tak nápadné, že čaroděj Šimon chtěl, aby mu tuto moc předali (Skutky 8: 8; 12-18). Ve Skutcích 9:17 je uvedena Pavlova zkušenost bez dalšího popisu, ale v 1.Korintským 14:18 psal, že často mluví v jazycích.

Křest svatým Duchem je normální, základní novozákonní zkušenost s Bohem - zrození Ducha. Duch je našim odpočinkem, průvodcem do všeliké pravdy, tím, který nás přijímá za své vlastní, přimlůvcem, tím, jenž nás posvěcuje, pečeti; a je závdavkem našeho dědictví (Izajáš 28:11-12; Jan 16:13; Římanům 8:15,26; Efezským 1:13-14; 1.Petrova 1:2). Někdo může přijmout Ducha skrze pokání, tím, že má víru v Boha a poprosí Boha o

Jeho dar. Vždy, když někdo přijímá svatého Ducha, měl by očekávat mluvení v jazycích. Jazyky nás v žádném případě nespasí, ale křest Duchem má za následek jazyky, jakožto počáteční znamení. Když někdo jednou přijme Ducha, má moc překonat hřích a žít svatý život (Skutky 1: 8; Římanům 8:4,13). Pokud Jej necháme, aby nás neustále naplňoval (řídil a vedl), ponese ovoce Ducha a staneme se Kristovi podobní (Galatským 5:22-23).

Jaký je stav člověka, jenž činí pokání, je pokřtěn a přijímá tedy odpuštění hříchů, avšak nepřijímá Ducha svatého? Nemůže být sice obviněn z hříchů, které mu byly odpuštěny, avšak nemůže vstoupit do království Božího, aniž by se narodil z Ducha, a aniž by mu byla Duchem svatým udělena svatost. Někdo se domnívá, že novou zemi stejně zdědí, avšak Bible nic takového výslovně neříká. Ježíš přikázal, aby byl věřící pokřtěn Duchem, a aby byl Ježíš zcela Pánem jeho života, musí Jej věřící poslechnout (Lukáš 24:49; Jan 20:22; Skutky 1:4-5).

Studium biblických příkladů

Někteří říkají, že novozákonní obrácení nebo znovuzrození je dovršeno v okamžiku rozumového uvěření, slovního vyznání, nebo samotného pokání, a to bez křtu vodou a Duchem. Rozeberme si tedy některé příklady obrácení se v novozákonní církvi, abychom si tuto teorii ověřili.

Nejdříve si musíme uvědomit, že ti, kteří byli v evangeliích spaseni, byli spaseni pod Starou smlouvou, Novou smlouvu zatím teprve očekávali. Nová smlouva

nemohla vstoupit v platnost, dokud Kristus nezemřel, nebyl pohřben a vzkříšen (Lukáš 7:28; 24:47-49; Skutky 1:4-8; Jan 7:39; 16:7; Židům 9:15-16). Za Kristových dnů Židé ve smluvním vztahu s Bohem již byli. Odpuštění přicházelo, když činili pokání a vyznávali své hříchy Kristovi, právě tak, jako se to děje těm, kteří až dnes vstoupili znovuzrozením do Nové smlouvy (1.Janova 1:9). Ježíš během své pozemské služby odpustil hříchy pokání činícím Židům a napomínal je, aby žili podle Staré smlouvy, dokud nebude platná Nová smlouva (Matouš 8:4; 19:16-19; 23:1-3, 23; Lukáš 10:25-28; 17:14; Jan 8:11). Ježíš byl jak Nejvyšším knězem, tak i obětí pro zloděje na kříži.

Den letnic po Kristově nanebevstoupení označuje počátek Nové smlouvy, začátek církve Nového zákona (Matouš 16:18; Lukáš 24:47-49; Skutky 1:4-8). Od té doby byl vstup do novozákonní církve uskutečňován poslušností Písma, jak je to napsáno ve Skutcích 2:38.

Podle Skutků 8:5-17, když Filip kázal Samařanům, oni jeho poselství uvěřili a přijali veliké zázraky, jež v sobě obsahovaly božské uzdravení a vyhánění démonů. Měli osobní citové zážitky veliké radosti. Filip je pokřtil ve jméno Pána Ježíše, což znamená, že činili pokání ze svých hříchů, protože pokřtěni byli jen pokání činící věřící. I tak byla jejich víra jaksi neúplná, protože nepřijali Ducha a bez Ducha člověk není křesťanem (Římanům 8:9; 1.Korinským 12:13). Biblický záznam neříká, že by již přijali Ducha ke spáse, ale čekali na druhou, volitelnou zkušenost, přicházející po jejich obrácení. To jednoduše znamená, že ještě nepřijali Ducha. A člověku je nemožné vlastnit Ducha nebo Jím být naplněn, pokud Ducha nikdy nepřijal. Obrácení Samařanů tedy nebylo úplné, dokud nepřijali Ducha svatého.

Když byl Saul (Pavel) zasažen světlem od Boha, uznal Ježíše jako Pána, volal k Němu a vyjádřil ochotu Jej poslouchat: "Pane, co chceš, abych učinil?" (Skutky 9:6) Zjevně v té chvíli činil pokání. Avšak Ducha svatého nepřijal, dokud nepřišel Ananiáš a nemodlil se za něj (Skutky 9: 17-18). Navíc poté, co se Ananiáš za něj modlil, řekl Pavlovi: "Nuže neváhej! Vstaň, vzývej jeho jméno a dej se pokřtít, abys byl obmyt ze svých hříchů" (Skutky 22:16). Už předtím, nežli byl Pavel pokřtěn, vyznával Ježíše a volal k Němu jako k Pánovi, činil pokání ze svých hříchů a možná i přijal Ducha. Ale stejně ještě potřeboval, aby byly jeho hříchy smyty ve vodním křtu v Ježíšově jménu.

Kornélius byl zbožný muž, který se bál Boha, dával mnoho almužen a stále se modlil (Skutky 10:1-2). Zjevně žil život pokání. Dokonce přijal od Boha vidění s andělskou návštěvou. Ale přesto ještě nebyl spasen, neboť anděl mu řekl, aby vyhledal Šimona Petra: "Co on ti poví, přinese spásu tobě i tvé rodině" (Skutky 11:14). Když potom Petr kázal o Ježíši Kristu, Kornélius ihned přijal svatého Ducha, nikoli jako zkušenost po obrácení, nýbrž jako svou počáteční reakci na poselství evangelia. Potom mu Petr přikázal, aby se dal pokřtít ve jméno Ježíšovo (Skutky 10:43-48). Církev si až poté uvědomila, že Kornélius přijal křest svatým Duchem, a tím "pokání, aby dosáhli života" (Skutky 11: 15-18).

Apollos byl kazatel, "muž vzdělaný a výmluvný, který dovedl přesvědčivě vykládat svaté Písmo. Byl už poučen o cestě Páně, mluvil s nadšením Ducha ... (Skutky 18:24-25). Měl mnoho obdivuhodných duchovních kvalit, avšak přesto nebyl součástí církve Nového zákona, protože znal pouze křest Janův. Zjevně, podobně jako učedníci Janovi v Efezu, neslyšel o Ježíši Kristovi jako o naplnění Janova kázání, nebo o vylití

svatého Ducha (Skutky 19:1-6). Tito muži činili pokání, protože Jan křtil jen ty, kteří se káli a vyznávali své hříchy. Pavel uznal, že učedníci v Efezu mají určitou víru, ale nebyli křesťany, neboť neznali Krista, ani neměli Jeho Ducha. (Pokud by byli Apollos nebo efezští učedníci věděli o Ježíši, určitě by byli obviněni z toho, že nenásledují Jeho apoštoly, nebo že nejsou poslušni Jeho příkazů.) Co bylo zapotřebí, aby se Janovi následovníci stali součástí novozákonní církve? Potřebovali křest v Ježíšově jménu a křest Duchem svatým. Stejně tak to platí i dnes.

Jediný plán spásy

V průběhu celé historie Bůh vždy poskytoval člověku spásu milostí skrze víru založenou na smiřující Kristově smrti. Bůh v průběhu věků jednal s člověkem různými způsoby, avšak veškeré Jeho jednání spočívalo na tomto plánu. Náš věk viděl plnost milosti tak, že jej můžeme pojmenovat věkem milosti (Jan 1:17). Spása byla vždy Boží milostí, a nikoli skutkem člověka.

Princip víry se stal také natolik jasným, že můžeme tento věk nazvat věkem víry (Galatským 3:23-25). Bůh však požadoval víru vždy. Abraham (před Zákonem) a David (pod Zákonem) byli vírou ospravedlněni (Římanům 4:1-9). A tak, třebaže si někteří Židé mysleli, že jejich spása je založena na skutcích Zákona, jeho dodržování nemělo nikdy bez víry cenu (Římanům 2:29; 4:1-16; 9:30-32). Spásná víra vždy obsahuje poslušnost, protože jen ta víra je pravá, která spočívá v činech.

Spása spočívala v každém věku na Kristově smiřující smrti. Byl jedinou obětí, jež kdy mohla odpustit hříchy

(Židům 9:22; 10:1-18). Kristova smrt smířila hříchy všech věků (Římanům 3:25). Svátí Starého zákona byli spaseni vírou v Boží plán budoucího smíření, což vyjadřovali (bez jeho plného pochopení) podřízením se obětnímu systému, který Bůh ustanovil (Židům 11:28-29). Novozákonní svátí jsou spaseni vírou v již naplněný Boží plán smíření, což vyjadřují podřízením se evangeliu Ježíše Krista. Starozákonní požadavky poslušnosti, takové jako obřizka a krvavá oběť, byly shodné s ospravedlněním vírou, a stejně tak je to s novozákonními požadavky poslušnosti, jako je pokání a křest ve vodě.

Znovuzrození je celek

Znovuzrození je jednotný, integrovaný celek. Třebaže Ježíš pojmenoval dva komponenty - vodu a Ducha, přesto hovořil o jediném novém narození - znovuzrození (Jan 3:3-5). Duch, voda a krev vyjadřují jednotu (1.Janova 5:8). Je jen jeden křest (Efezským 4:5) složený z vody a z Ducha, a tento křest nás přenáší do Těla Kristova (Římanům 6:3-4; Galatským 3:27; 1.Korinským 12:13). Činění pokání, křest vodou a křest Duchem uskutečněné jeden po druhém kompletní dílo obrácení završují v jeden trojitý celek. Nikdy bychom neměli přikládat příliš velkou důležitost jedné součásti a jiné pokládat za nepotřebné. Biblický vzor je prožít všechny tři najednou, nebo v rychlé posloupnosti (Skutky 2:38; 8:15-17; 9:17-18; 22:16; 10:44-48; 19:1-6).

Poněvadž znovuzrození je jeden neoddělitelný celek, je zřejmé, že krev Kristova je potřebná v celém procese. Krev Ježíšova se vztahuje na Kristovu smírnou smrt, jež splňuje požadavek Boží spravedlnosti a Boží milosrdenství činí

dostupným i nám. Bez Kristova smíření bychom nemohli hledat Boha, účinně činit pokání, přijmout odpuštění hříchů po křtu vodou, nebo přijmout Ducha svatého. Zástupná Ježíšova smrt způsobuje, že pokání, vodní křest a křest Duchem jsou pro nás dostupné a účinné.

Krev je zmiňována již při prvním slyšení evangelia, umožňuje nám Boha hledat. V pokání nám dává schopnost odvrátit se od hříchu, při vodním křtu odpustit hříchy a při křtu Duchem nám dává schopnost přijmout Božího Ducha. Mocí krve pokračujeme po znovuzrození v žití vítězného, svatého života. Krev se v procesu spásy vyskytuje neustále, od prvního slyšení Slova, až dokud se Kristus pro svou církev nevrátí.

Čtyři aspekty spásy

Bible popisuje duchovní práci spojenou s obrácením několika způsoby, a to jako obnovu, ospravedlnění, adopci (přijetí za vlastní) a posvěcení. Obrácení vede k obnově, neboli novému narození (Jan 3:3; Titovi 3:5). Je to více než jen reformace staré přirozenosti, protože znovuzrozený člověk přijímá novou, svatou přirozenost společně s mocí nad starou hříšnou přirozeností. Znovuzrození má dvě stránky: (1) zničení moci staré přirozenosti (2.Korinským 5:17) a (2) udělení nové přirozenosti - ve skutečnosti přirozenosti Boží (Efezským 4:24; Koloským 3:10; 2.Petrova 1:4).

Nová přirozenost přináší změnu tužeb a záměrů (Efezským 4:23-32) a moc žít nový život (Skutky 1:8; Římanům 8:4). Znovuzrození však hříšnou přirozenost neruší. Křesťan má tedy dvě přirozenosti - tělo (hříšná nebo tělesná - smyslná přirozenost) a Ducha (Galatským

5: 16-18). Pokud člověk následuje tělo, nemůže žít vítězný, svatý život, který se Bohu líbí (Římanům 7:21-25; 8:12-13; Galatským 5: 19-21). Pokud následuje Ducha, může se těšit životu vítězícímu nad hříchem (Římanům 8:1-4; Galatským 5:22-23; 1.Janova 3:9).

Ospravedlnění je akt, kterým Bůh vyhláší hříšníka za spravedlivého. Hříšník se ve skutečnosti nestane sám o sobě spravedlivým v jediném okamžiku, ale Bůh jej považuje, počítá s ním, nebo jej bere jako spravedlivého, aniž by se díval na jeho minulé hříchy. Ospravedlnění je právní termín označující změnu postavení na stranu Boha. Ospravedlnění má také dvě stránky: (1) Bůh hříšníkovi odpouští a snímá z něj vinu a pokutu spojenou s jeho hříchy (Římanům 4:6-8; 8:1). (2) Bůh vkládá Kristovu spravedlnost do hříšníka tak, aby mohl přijmout všechno, k čemu je pro svou spravedlnost bezhříšný Kristus oprávněn (Římanům 3:22; 4:3-5; 2.Korintským 5:20-21).

Přijetí za svého - adopce - je výběr a postavení dítěte do rodiny. Obnova znamená, že jsme děti Boží, a to z důvodu nového duchovního narození. Adopce znamená, že se stáváme Božími dětmi Jeho vědomým výběrem. Stáváme se Jeho dospělými dědici. Adopce potom poukazuje na naše postavení dětí Božích se všemi právy příslušnými tomuto postavení (Římanům 8:14-17; Galatským 4:1-7).

Posvěcení doslovně znamená "oddělení se". V našem kontextu je v podstatě rovnocenné svatosti, která znamená oddělení se od hříchu a zasvěcení se Bohu. Posvěcení je proces skutečného stávání se spravedlivým - skutečného připodobňování se Kristovi. Při znovuzrození nás Bůh staví mimo hřích, ale to je jen začátek procesu (1.Korintským 1: 2). Boží Duch nás postupně mění, zdokonaluje a posvěcuje (2.Korintským 3:18; 2.Tesalonickým 2:13; 1.Petrova 1:3). Jestliže se podrobíme

procesu posvěcení, nakonec přijmeme absolutní, bezhříšnou dokonalost při Kristově příchodu (1.Tesalonickým 3:13; 5:23; 1.Janova 3:2).

Toto veškeré dílo spásy má původ v Boží milosti (Římanům 3:24; Efezským 1:4-6; Titovi 3:5), je zapláceno Kristovou krví (Římanům 3:25; Židům 10:10) a přichází skrze víru v Krista (Jan 1:12-13; Římanům 3:28; Galatským 3:26). Dále, všechny tyto čtyři aspekty se objeví, když činíme pokání, jsme pokřtěni ve jméno Ježíš a jsme naplněni Duchem svatým. "A to jste někteří byli. Dali jste se však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha" (1.Korinským 6:11).

Při pokání a vodním křtu je starý člověk usmrcen a pohřben, což znamená, že starý způsob života a nadvláda hříchu jsou zničeny (Římanům 6:1-7). Křest Duchem svatým dává novou přirozenost s mocí trvale držet starého člověka jako mrtvého (Římanům 8:8-9,13). Zkušenost ze Skutků 2:38 potom dovršuje dva prvky obnovy. V pokání a ve vodním křtu Bůh odpouští hříchy (Skutky 2:38; 22:16). Svatý Duch dává spravedlnost Kristovu, protože Duch je Kristus v nás a činí z nás spoludědice s Kristem (Římanům 8:4; 9:11,15-17; Galatským 3:14). Zkušenost ze Skutků 2:38 také dává dva prvky ospravedlnění. Navíc, Písmo naznačuje, že k adopci dochází křtem vody a Ducha, protože křest je tím, co nás včleňuje do rodiny Boží (Římanům 3:26-27; Galatským 3:26-27; 1.Korinským 12:13). Počáteční posvěcení přichází ve zkušenosti ze Skutků 2:38 (1.Korinským 6:11). Nepřetržité posvěcování přichází s Duchem přebývajícím v nás (2.Tesalonickým 2:13; 1.Petrova 1:2).

Ve stručnosti, všechno - obnovení, ospravedlnění, adopce a počáteční posvěcení začíná pokáním a je dokončeno při vodním křtu a křtu Duchem. Je podivuhodné vidět, jak Bůh uspořádal naplnění různých aspektů spásy,

když věříme a posloucháme jednoduché poselství evangelia.

Odmítání

Někteří lidé se stavějí proti poselství znovuzrození, jako proti příliš odmítavému poselství. Křesťanstvo v minulosti bylo vždy silně odmítavé. Otázka nestojí, - zda, ale - kde udělat čáru. Konzervativní církve dnes vylučují ze spásy velkou většinu lidstva, včetně i vysoce morálních pohanů i Židů prokazujících vlastní proniknutí do Starého zákona, sektáře vyznávající Krista, vyznavače jiných náboženství, humanisty projevující velikou lásku a vykonávající mnoho dobrých skutků, kteří však Krista nevyznávají.

My neodmítáme ty, kteří novozákonní zkušenost nepřijali, ale jednoduše je povzbuzujeme k přijetí všeho, co Bůh pro ně má. Existují mnozí ryzí a dokonce pokání činící lidé, podobní Apollovi a efezským Janovým učedníkům, kteří potřebují, aby byli uvedeni do další pravdy, aby mohli prožít znovuzrození tak, jak o něm učili apoštolé. Naše zkušenost a učení se mají řídit úplným biblickým apoštolským příkladem. Ti, kteří Boha hledají, aniž by tento příklad naplnili, se budou Bohu zodpovídat. Naše zodpovědnost je jasná - musíme konat to, o čem jsme poznali, že je pravdivé, když už víme, že je to pravda.

Při úvahách o tomto předmětu jsou důležité následující principy:

1. *Bůh je svrchovaný a On jediný je soudcem*
Římanům 2:16; 9:15; Židům 12:23).

2. *Na jiné lidi nemáme útočit ani je obviňovat*, ale máme kázat evangelium a spasení všem (Marek 9:39-40; Jan 3:17; Filipským 1:15-18).
3. *Bible je jedinou autoritou pro nauku a učení o spáse* (Jan 5:39-40; Galatským 1:8-9; 2.Timoteovi 3:15-17). Nemůžeme zacházet s nebiblickými požadavky a nabízet nebiblické výjimky. Nemůžeme se dát rozkolísat nebo spoléhat se na lidská zdůvodnění, hypotetické situace, velký počet lidí, hrdinské postavy v historii církve, nebo na nábožné předchůdce.
4. *Bůh bude usilovně hledajícího vést ke spáse* (Jeremjáš 29:13-14; Matouš 7:7; Skutky 10:1-6; Židům 11:6).
5. *Boží soud bude brát v úvahu světlo dostupné každému jednotlivci* (Lukáš 12:42-48; Marek 12:38-40; Římanům 2:6, 11-16).

Závěr

Při předkládání poselství evangelia musíme zdůraznit, že spása je z víry a nikoli ze skutků. Rozhlašovat musíme poselství naděje, nikoli obviňování. Není zapotřebí útočit na jiné skupiny nebo na jednotlivce, případně se jim vysmívat. Můžeme uznat jakoukoli jejich duchovní zkušenost nebo úroveň pravdy, které dosáhli, a kterou stále vyhláší za "celou radu Boží" (Skutky 20:27). Nejsme jejich soudci, můžeme však, a také musíme, hlásat Slovo Boží a dosvědčovat je naší osobní zkušeností. Musíme

potvrzovat potřebu neustálé poslušnosti Božímu Slovu, nutnosti "chodit ve světle jako On je ve světle" a "růst v milosti a poznání našeho Pána" (1.Janova 1:7; 2.Petrova 3:18).

Jaký je tedy závěr pro kazatele? Za prvé, dostanou, co kážou. Pouze pokud zdůrazňují důležitost zkušenosti ze Skutků 2:38, lidé to přijmou. Za druhé, budou-li kázat Kristovo evangelium s důrazem na víru, naději a lásku, jejich služba bude duchovním úspěchem. Pokud jsou ve svých vysvětlováních učení korektní, zachrání mnohé. Pokud budou ve svých vysvětlováních učení i nekompromisní, zbaví se však hádavosti, trpkosti, rozhořčení a farizejství, i tak ještě zachrání mnohé a nikoho nezničí. Nakonec Skutky 2:38 jsou v Bibli. Jedině správné může být - kázat toto poselství jasně a bez kompromisu.

Shrneme-li to, potvrdíme si tyto čtyři pravdy:

1. *Bible je jediná autorita pro spásu.*
2. *Základem spásy je Kristova smrt, pohřbení a vzkříšení.*
3. *Spása přichází jediné milostí skrze víru v Ježíše Krista.*
4. *Uposlechnutím Skutků 2:38 docházíme k milosti a k vyjádření víry, a tak přijímáme znovuzrození, jak je to napsáno v evangeliu Janově 3: 3-5.*

O AUTOROVI

David K. Bernard se narodil v Baton Rouge,

LA, USA. Vyrůstal v Soulu v Jižní Koreji jako syn misionářů. Na Rice University získal titul Bachelor of Arts magna cum laude a čestný titul doktor práv od University of Texas. Vyučoval na University of Houston, Austin Community College a v teologickém semináři Jackson College of Ministries. V současnosti je zástupcem redaktora ve vydavatelském oddělení United Pentacostal Church (Letniční církve).

Podrobnější informace týkající se učení o milosti, víře, pokání, křtu vodou a o křtu Duchem svatým je možné najít v dalších autorových dílech o znovuzrození.

Znovuzrození

(The New Birth)

David K. Bernard

Cílem této knihy je povzbudit všechny k přijetí plnosti spásy, kterou nám Bůh dal v Ježiši Kristu. Autor podává biblické pravdy srozumitelně a přitom odborně.

MEZINÁRODNÍ
LETNIČNÍ
SPOLEČENSTVÍ

Staré Město
Týnská ulice 7
110 00 Praha 1
Czech Republic

